

Arrest

nr. 319 363 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 16 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 mei 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): E. N. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1977
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kwam op 18.07.2022 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, geldig voor een kort familiebezoek in Nederland. De garant/gastheer voor dit visum was haar Nederlandse zus uit Purmerend (Nederland). Zij keerde echter niet meer terug naar Suriname en diende op 16.01.2024 te Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van diezelfde zus, de genaamde B., D., F. (...), (RRN xxxxxxxxxxx), die dezelfde dag een aanvraag tot inschrijving deed in Antwerpen en daarbij loonfiches en een arbeidscontract voorlegt die een woon- en werk adres in respectievelijk Purmerend en Amsterdam vermelden, op een kleine 200 km van Antwerpen verwijderd.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams bewijs van burgerlijke staat
- Bewijs van ziektekostenverzekering
- Niet verifieerbare "klantenbonnen" van een winkel in Suriname waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon op 07.05.2021, 24.09.2021, op 03.01.2022 en op 01.06.2022 geld heeft verzonden naar betrokkene in Suriname; verzendbewijs van twee pakketten naar betrokkene in Suriname op 06.02.2021 en op 04.05.2021; twee geldstortingen van de referentiepersoon aan een derde persoon in mei 2022 en in juli 2022. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene en zijn gezin op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Zowel in 2019 als in 2022 verklaarde betrokkene bij haar visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten, in Suriname zelf economisch actief te zijn, met name als ambtenaar bij het Surinaamse Ministerie van Regionale Ontwikkeling en Sport en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 17.07.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname en attest van het Surinaamse Ministerie van Sociale Zaken en Huisvesting dd. 14.09.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen uitkeringen geniet of heeft genoten. Betrokkene had Suriname op het ogenblik van de afgifte van deze attesten reeds verlaten. Een louter gebrek aan onroerend goed of het niet genieten van uitkeringen levert hoedanook op zich geen bewijs van onvermogensheid.
- Verklaringen van de inspecteur van Surinaamse Directe Belastingen waarin is opgenomen dat betrokkene geen 'zuiver inkomen' heeft genoten in de periode 2019 - 2023. Dat wil echter helemaal niet zeggen dat betrokkene in Suriname geen enkele vorm van inkomen genoot. Dit is een attest dat uitgaat van de dienst 'Direkte belastingen', hieruit kan niet afgeleid worden dat er geen inkomsten zijn die niet aan de Direkte belastingen zijn onderworpen. Naast de term 'zuiver inkomen' komt in de Surinaamse (belasting)wetgeving immers ook de term 'onzuiver' inkomen voor (zie daartoe artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting). Dit artikel stelt dat: "De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig op hun zuiver inkomen. Het zuiver inkomen is het genoten onzuiver inkomen, verminderd met de 'verrekenbare verliezen' en de 'aftrekposten genoemd in artikel 18'. Deze aftrekposten volgens artikel 18 zijn bijvoorbeeld "de door de belastingplichtige betaalde lijfrenten, pensioenen en andere periodieke uitkeringen, de door de belastingpremier betaalde premies voor lijfrenten, kapitaalverzekeringen (...) die tot doel hebben te voorzien in een redelijke verzorging van de belastingplichtige, zijn echtgenoot (...) bij ouderdom, overlijden of invaliditeit, tot een maximum van 10% van het onzuiver inkomen, door belastingplichtige betaalde noodzakelijke studiekosten tot opleiding voor een beroep van zijn eigen, aangehuwde of pleegkinderen (...), door belastingplichtige betaalde rente terzake van een schuld van

hypothec (…), door belastingplichtige betaalde uitgaven voor buitenschilderwerk aan een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning (…)" Niet over een zuiver inkomen beschikken, wil dus helemaal niet zeggen dat men onvermogen is.

- Documenten waaruit blijkt dat betrokkene in de periode tussen haar aankomst in Nederland midden 2022 en deze aanvraag gezinshereniging op het adres van de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven (foto's waar zij beide op staan, 2 bestel- en leverbonnen, kaart van het Nederlandse openbaar vervoer zonder vermelding van adres en documenten met betrekking tot een opleiding). Het feit dat betrokkene na haar vakantie in Nederland in juli 2022 tijdelijk nog in Nederland zou hebben verbleven, al dan niet op lage wijze, al dan niet bij de referentiepersoon, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Louter een kortstondig verblijf op eenzelfde adres getuigt niet van een gezamenlijke vestiging en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Screenshots van berichten tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Suriname of in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn vertrek.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2024 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 47/1, 2° VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Verzoekster toont in casu aan dat zij ten laste is van de referentiepersoon (zie infra) en hoeft bijgevolg niet aan te tonen dat zij deel uitgemaakt zou hebben van het gezin van de referentiepersoon.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat zij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de zus van mevrouw B. D. F. (..) (RR: xxxxxxxx), die de Nederlandse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft en werkt in Purmerend en Amsterdam, inderdaad een kleine 200km van Antwerpen. Echter mag mevrouw B. D. F. (..) veel van thuis werken. (STUK 28) Er is dus geen probleem met het woon-werkverkeer.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt immers dat zij ten laste is van de referentiepersoon sinds minstens 06.02.2021. Om dit aan te tonen brengt verzoekster 4 klantenbonnen (= geldverzending bewijzen) bij waaruit blijkt dat er op 07.05.2021, 24.09.2021 en op 03.01.2022 en op 01.06.2022 geld werd verzonden aan haar. (STUK 2) Dat verwerende partij stelt dat deze 'niet verifieerbare klantenbonnen' zouden zijn strookt niet met de waarheid. Op deze geldverzendingen staat duidelijk de naam van de agent, zijnde 'M. (..) Import' alsook het adres, zijnde '(..). Waarom dit niet verifieerbaar zou zijn is voor verzoekster niet duidelijk.

Er liggen ook verzendbewijzen voor van niet twee maar vier pakketten naar verzoekster in Suriname. Meer specifiek werden er 2 pakketten verzonden op 4.05.2021 en 2 pakketten op 06.02.2021. Verwerende partij nam niet eens de moeite om na te kijken dat het om verschillende pakketten ging en ging er vanuit dat het maar 2 pakketten waren omwille van de data. Nochtans als we de bewijzen beter bekijken blijkt dat elk pakket een afzonderlijk nummer heeft waaronder 7395, 7396, 7337 en 7336. De inhoud van het pakket verschilt ook. Verwerende partij bekeek aldus de stukken van verzoekster niet nauwkeurig en ging schond haar zorgvuldigheidsplicht.

Daarnaast werden er ook nog twee geldverzendingen gedaan in mei 2022 en juli 2022 aan een derde persoon, met name C. L. (..), dewelke dit dan aan verzoekster zou bezorgen. (STUK 5) Dit werd via Whatsapp gecommuniceerd waarvan verzoekster ook het bewijs bijbrengt onder stuk 17. (STUK 17)

Deze geldverzendingen behelzen de periode van 06.02.2021 tot en met 01.06.2022.

Hetgeen niet tot de verwondering moet leiden aangezien verzoekster in juli 2022 de Schengenzonen binnenkwam (Amsterdam) en bij haar zus is gaan wonen, ook hier liggen bewijzen van voor. (zie infra) Er worden eveneens attesten van verklaringen van de inspecteur van de Surinaamse Directe Belastingen meegedeeld waaruit blijkt dat verzoekster geen zuiver inkomen heeft genoten in de periode van 2019-2023. (STUK 3)

Er wordt ook nog eens een attest bijgebracht waaruit blijkt dat noch verzoekster noch haar dochter een onroerend goed heeft of een beperkt zakelijk recht heeft in het land van herkomst. (STUK 6) Daarnaast blijkt ook dat verzoekster en haar dochter beiden ongehuwd waren en aldus geen partner hadden waarmee ze kostendelend konden samenwonen. (STUK 8 + 9)

Deze geldverzendingen gebeurden door de referentiepersoon, zijnde de zus van verzoekster. Deze geldverzendingen worden an sich niet betwist door verwerende partij, zo wordt er bijvoorbeeld in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze te beperkt of te ver in het verleden zouden zijn om te worden aanvaard als bewijzen van financiële steun.

Evenwel meent verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekster en haar gezin op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Verzoekster legde nochtans bewijzen voor van haar gebrek aan inkomsten in Suriname (STUK 3) alsook van het feit dat zij geen sociale voorzieningen had in Suriname (STUK 19) én dat zij geen onroerende goederen had in Suriname (STUK 6) zodat zij wel degelijk bewezen heeft dat zij aangewezen was op deze gelden om in haar basisbehoeften te voorzien.

Bovendien betreffen de overschrijvingen steeds aanzienlijke bedragen van rond de 200 euro en dit op maandelijkse basis! Dit gaat dus niet zomaar om een 'ondersteuning', doch duidelijk om een maandelijkse financiële afhankelijkheid om hiervan te kunnen leven. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar maandelijks levensonderhoud te voorzien. Wetende dat in Suriname het minimum loon slechts SRD 3.800 (= 100,5 EUR) euro per maand bedraagt, kan men stellen dat financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en kan men dus stellen dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van verzoeker voorzag.

Deze geldverzendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten (die hieronder zullen worden besproken) afdoende blijkt dat verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud. Deze geldverzendingen dateren trouwens volledig in de relevante periode en dus vrijwel onmiddellijk voorafgaand aan haar binnenkomst in de Schengenzone als ze bij haar zus ging wonen en dus voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Uit het paspoort blijkt dat verzoekster in Amsterdam toekwam op 18.07.2022 met haar visum C. Het relevante voorgaande jaar is dus 2021 en de geldverzendingen behelzen de periode van 06.02.2021 tot en met 01.06.2022 (quasi 2 volledige jaren). Doch hier wordt helemaal geen rekening mee gehouden en verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat deze geldstorting niet relevant zouden zijn gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet zou blijken dat verzoekster en haar gezin op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, quod non. (zie infra)

Dergelijke motivering van verwerende partij wijst evenwel op een totaal gebrekkig onderzoek van het dossier en de stukken daarin. Om te beginnen liggen er wel voldoende bewijzen voor waaruit de onvermogenheid van verzoekster blijkt. Daarnaast zijn de geldverzekeringen zowel aan verzoekster persoonlijk gebeurd als via een derde persoon (STUKKEN 2, 4 en 5) en worden ze door verwerende partij erkent.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing aldus flagrant haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Bovendien dient er in dat opzicht tevens op gewezen te worden dat het leven in Suriname wel wat goedkoper is dan in België! Verzoekster herhaalt dat er talloze bewijzen van geldverzekeringen werden voorgelegd, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, tijdens de periode 2021-2022.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar zus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door de referentiepersoon.

Daarnaast verbleef verzoekster in de periode tussen haar aankomst in Nederland midden 2022 en huidige aanvraag tot gezinshereniging op het adres van de referentiepersoon, haar zus. Dit blijkt duidelijk uit documenten die door verzoekster worden bijgebracht zoals:

- Foto's van hun beiden (STUK 16)
- Whatsappverkeer (STUK 17)
- Verzekeringsdocumenten (STUKKEN 21-23)
- Haar kaart voor het openbaar vervoer in Nederland (STUK 24)
- Facturen van het NHA afstandsonderwijs te Nederland (STUK 18)
- Bewijs van bestellingen op naam van verzoekster met het adres van de referentiepersoon (STUK 25)

Bij de verhuis van de zus naar Antwerpen op 16.01.2024 werd verzoekster op hetzelfde adres gedomicilieerd als haar zus, de referentiepersoon. Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon alsook dat zij steeds bij haar heeft gewoond sinds haar aankomst in Amsterdam.

8.

Daarnaast heeft verzoekster wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen had. Haar onvermogenheid in het land van herkomst werd aldus op afdoende wijze bewezen. Zo legde zij volgende stukken voor:

- Verzoekster legde immers een attest voor van het Surinaams kadaster (GLIS) dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat zij en haar dochter geen onroerende goederen hebben (STUK 6). Zij brengt eveneens een attest van het Surinaams Ministerie van Sociale Zaken en Huisvesting dd. 14.09.2023 waarin wordt verklaard dat zij en haar dochter geen uitkeringen genieten of hebben genoten van de sociale voorzieningen te Suriname (STUKKEN 19 + 20). Doch verwerende partij stelt hierover:

“Betrokkene had Suriname op het ogenblik van de afgifte van deze attesten reeds verlaten. Een louter gebrek aan onroerend goed of het niet genieten van uitkeringen levert hoedanook op zich geen bewijs van onvermogenheid.”

Deze bewering van verwerende partij raakt kan noch wal! Er is effectief bewezen dat verzoekster nooit een onroerend goed had en nooit uitkeringen heeft genoten of geniet, dit attest vermeldt geen beperking tot een bepaalde periode. Er staat in niet mis ter verstande bewoordingen op het attest (STUK 6) (eigen onderlijning):

“De Bewaarder verklaart bij deze, dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan, niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht ten name van onderstaand genoemde persoon staat geregistreerd.”

Uit dit attest valt gemakkelijk af te leiden dat er onderzoek is gedaan gedurende het hele leven van verzoekster (en haar dochter) en dus ook gedurende de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoekster heeft er dan ook het raden naar waarom verwerende partij het relevant vond om te stellen dat ten tijde van de afgifte van deze attesten verzoekster het land al had verlaten.

- Verzoekster legde ook nog een ander attest voor om aan te tonen dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen had, verklaringen van de inspecteur van Surinaamse Directe Belastingen voor in de jaren 2019 tot en met 2023 telkens vergezeld van een apostille (STUK 3), waarin op officiële wijze wordt verklaard (het betreft dus geen verklaring op eer) dat verzoekster geen zuiver inkomen heeft genoten.

Verwerende partij meent hierover dat in de Surinaamse (belastings)wetgeving naast de term ‘zuiver inkomen’ er ook de term ‘onzuiver inkomen’ bestaat. Zij verwijst hiervoor naar artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomsten belasting en citeert maar een deel van dit artikel. Verzoekster citeert hieronder gans artikel 4: (STUK 27)

“1. De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig naar hun zuiver inkomen.

2. Het zuiver inkomen is het in een belastingjaar of een gedeelte daarvan gedurende hetwelk de belastingplicht heeft bestaan (belastingtijdvak) genoten onzuiver inkomen, achtereenvolgens verminderd met:

a. de verrekenbare verliezen;

b. de aftrekposten genoemd in artikel 18

3. Het onzuiver inkomen is het gezamenlijk bedrag van hetgeen de belastingplichtige geniet als positieve en negatieve zuivere opbrengst van:

1°. onroerende goederen;

2°. roerend kapitaal;

3°. onderneming en arbeid;

4°. rechten op periodieke uitkeringen van het leven afhankelijk;

5°. het rentebestanddeel, bedoeld in artikel 18bis, derde lid.

4. Bij de berekening van het zuiver inkomen zijn achtereenvolgens verrekenbaar de volgende verliezen voor zover zij niet reeds bij de berekening van het zuiver inkomen of het binnenlands zuiver inkomen over enig belastingjaar of belastingtijdvak in aftrek konden worden gebracht:

a. de negatieve bedragen welke de uitkomsten vormen van de berekening van het onzuiver inkomen of het binnenlands onzuiver inkomen over voorafgaande belastingjaren, voor zover zij voortvloeien uit aanloopverliezen; onder aanloopverliezen worden verstaan de verliezen geleden in de uitoefening van een bedrijf in de eerste drie boekjaren, nadat met de uitoefening van dat bedrijf een aanvang is gemaakt, indien sedert dat tijdstip in Suriname van de bedrijfsuitoefening een regelmatige boekhouding is gevoerd met geregelde jaarlijkse afsluitingen;

b. de negatieve bedragen welke de uitkomsten vormen van de berekening van het onzuiver inkomen of het binnenlands onzuiver inkomen over de zeven voorafgaande belastingjaren.

5. De zuivere opbrengst van onderneming en arbeid over een boekjaar, dat in of met het belastingjaar of het belastingtijdvak eindigt, wordt geacht tot het zuiver inkomen over dat belastingjaar of belastingtijdvak te behoren."

Nu, bij nazicht van dit artikel blijkt dus dat om zuivere inkomsten bestaan uit de onzuivere inkomsten (zoals bijvoorbeeld inkomsten uit een onroerend goed) alsook uit de opbrengsten van onderneming en arbeid (zie punt 5 van art. 4).

Het zuiver inkomen is dus een optelsom van alle soorten inkomsten die een persoon heeft verschaft in een belastingjaar. Op het zuiver inkomen wordt men dus belast en dit belastbaar bedrag kan eventueel verminderd worden met verrekenbare verliezen of met de aftrekposten opgesomd onder artikel 18. Doch als er geen belastbaar bedrag bestaat of overschiet wil dit dus zeggen dat de persoon die geen zuiver inkomen heeft genoten dan ook over geen inkomsten beschikt of -erger nog- verlies heeft geleden.

Het onzuiver inkomen wordt uitgelegd onder punt 3 van artikel 4 en stipuleert dat dit het gezamenlijk bedrag is van hetgeen de belastingplichtige geniet als positieve en negatieve zuivere opbrengst van o.a. onroerende en roerende goederen. Aangezien er een attest voorligt dat verzoekster en haar dochter heel hun leven geen onroerend goed hadden kan er al geen sprake zijn van opbrengsten uit een onroerend goed. (STUK 6) Daarnaast als verzoekster had gewerkt in Suriname dan zouden deze opbrengsten gecategoriseerd worden als zuiver inkomen. (zie punt 5 van artikel 4) Dit zou dan ook vermeld staan op de verklaringen die worden bijgebracht van de inspecteur van de Surinaamse Directe Belastingen, hetgeen niet het geval is. (STUK 3)

De stelling van verwerende partij dat niet over een zuiver inkomen beschikken niet wil zeggen dat men onvermogen is klopt dan ook maar deels met de waarheid aangezien de opbrengsten uit een onroerend goed of roerend goed vallen onder onzuiver inkomen, MAAR mevrouw bewijst met andere attesten dat zij geen onroerende of roerende goederen had en bijgevolg noch een zuiver noch een onzuiver inkomen had...

Verzoekster had namelijk geen inkomsten uit arbeid (anders was dit aangegeven in de verklaring van het zuiver inkomen (STUK3)), verzoekster kreeg geen sociale uitkeringen (STUKKEN 19 + 20) en verzoekster had geen onroerend goed. (STUK 6)

Het is dan ook bewezen dat mevrouw wel degelijk onvermogen was in het land van herkomst aangezien zij geen zuiver en geen onzuiver inkomen had.

Deze attesten behelzen de correcte periodes. Mevrouw had dus geen inkomsten uit arbeid, noch ontving zij uitkeringen. Wat kan verzoekster nog meer bijbrengen?

Daarnaast oordeelde uw Raad reeds in een gelijkaardige zaak dat de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen onredelijk hoog ligt als zulke attesten niet aanvaard worden. Zo stelt uw Raad in het arrest dd. 8.03.2022 met nr. 269 526 (STUK 26):

"Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekster in 2018,2019 en 2020 geen belastbaar inkomen genoot. Verweerder erkent dit, doch motiveert hij in de bestreden beslissing dat het niet is omdat verzoekster geen belastingen heeft betaald dat zij geen inkomen had.

(...)

De Raad dient vast te stellen dat verweerder in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekster op basis van deze attesten voldoende aantoonde dat zij geen inkomen had, zeker samen geweten met het feit dat zij ook nog eens ongehuwd was. (STUK 8) Verzoekster was dus aangewezen op de geldstortingen van haar zus om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

- Verzoekster legt trouwens ook een attest van haar burgerlijke staat voor, hetgeen aantoonde dat zij er alleen voor staat. (STUK 8) Doch verwerende partij neemt zelfs de moeite niet om dit stuk te benoemen in haar bestreden beslissing. Dit is wederom een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samengevat komt het erop neer dat verwerende partij bewust enkele stukken/wetsteksten negeert/ niet aanhaalt of zelfs bewust (Surinaamse) wetteksten 'verkeerd' interpreteert. Zo citeert verwerende partij enkel het eerste deel van artikel 4 van de Surinaamse (belastings)wetgeving, terwijl onder punt 5 heel duidelijk staat dat inkomsten uit arbeid tot het zuiver inkomen behoren. Het staat dan ook buiten kijf dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verwerende partij besluit trouwens dat het louter gebrek aan onroerend goed of het niet genieten van uitkeringen hoedanook geen bewijs van onvermogen zou opleveren. Naast het feit dat verwerende partij hier eigenlijk de verklaringen van de inspecteur van de Surinaamse Belastingen negeert terwijl deze letterlijk stellen dat zij geen zuiver inkomen genoot (en dus ook geen inkomsten uit arbeid verwierf) zou verzoekster niet weten wat zij nog moet bijbrengen om aan te tonen dat zij wel degelijk in haar land van herkomst onvermogen was.

Welke attesten verzoekster dan wel dient voor te leggen is een raadsel... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij zij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin; in een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van verzoeker kan verwachten. (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907)

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk was en is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen ongegrond.

9.

Wat het "ten laste" zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde Uw Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen (STUKKEN 2, 4, 5 en 17) en de attesten waaruit haar onvermogen blijkt (STUKKEN 3,6,8,19 en 20), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is en was in Suriname.

Zo blijkt ook dat de referentiepersoon in stond voor de betaling van de facturen van NHA afstandsonderwijs aangezien de factuur op naam staat van de referentiepersoon en de omschrijving voor verzoekster is. (STUK 18)

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar zus (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

10.

De bestreden beslissing schendt ook nog eens het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid

2, *Burgerschapsrichtlijn*; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen ofervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 *Burgerschapsrichtlijn*, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is woont verzoekster (samen met haar dochter) sinds 16.01.2024 op het adres van de referentiepersoon in Antwerpen (België), zijnde gelijktijdig met de verhuis van de referentiepersoon van Nederland naar België. Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekster van bij haar binnenkomst in de Schengenzone bij haar zus heeft gewoond (zijnde de referentiepersoon) en dat als de zus verhuisd zij uiteraard mee verhuist. Verwerende partij neemt zelfs niet de moeite om de schending van het recht op vrij verkeer van de Unieburger onder de loep te nemen.

Uit voorgaande rechtspraak van uw Raad kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door haar zus in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “midden” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook het *fair play*-beginsel maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Verder laat zij eveneens na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing een schending van de hoorplicht inhoudt. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken

niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of deel uitmaakte van diens gezin, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de ter zake relevante stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de toepassing van het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een dertelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe gehouden is alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij blijkens haar betoog op p. 6 van het verzoekschrift waar zij stelt: *“Verzoekster toont in casu aan dat zij ten laste is van de referentiepersoon (zie infra) en hoeft bijgevolg niet aan te tonen dat zij deel uitgemaakt zou hebben van het gezin van de referentiepersoon”* de motivering niet betwist waar wordt vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de Unieburger. Verzoekende partij betwist wel dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond ten laste te zijn van de Unieburger. Zij verwijst dienaangaande naar de door haar voorgelegde stukken.

2.9. Waar verzoekende partij betoogt dat uit de door haar neergelegde klantenbonnen blijkt dat er op 7 mei 2021, 24 september 2021, 3 januari 2022 en 1 juni 2022 telkens 200 euro door de referentiepersoon aan haar werd verzonden, dat dit wel degelijk verifieerbaar is alsook dat er haar vier pakketten (twee pakketten op 4 mei 2021 en twee pakketten op 6 februari 2021) werden toegezonden door de referentiepersoon, en uit de bijgevoegde Whatsapp-berichten blijkt dat de twee geldverzendingen in mei 2022 en juli 2022 (respectievelijk voor een bedrag van 50 euro en 110 euro) naar C.L. wel degelijk voor haar bestemd waren, gaat zij met dergelijk betoog eraan voorbij dat de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing de geldverzendingen en het verzenden van pakketten - waarbij de verwerende partij vaststelt dat het gaat om de verzending van *“twee pakketten naar betrokkene in Suriname op 6 februari 2021 en op 4 mei 2021”* zodat uit deze bewoordingen niet kan blijken dat de verwerende partij enkel zou rekening gehouden hebben met telkens één pakket op 6 februari 2021 en één pakket op 4 mei 2021 - door de referentiepersoon aan haar *an sich* niet

zozeer betwist, maar wel betwist dat verzoekende partij hierop was aangewezen om in haar levensonderhoud in het herkomstland te voorzien. Het betoog dat de klantenbonnen wel degelijk verifieerbaar zijn, de verwijzing naar de verzending van twee pakketten op 6 februari 2021 alsook op 4 mei 2021 en dat de twee geldverzendings naar C.L. wel degelijk voor haar bestemd waren doet geen enkele afbreuk aan het motief waarbij de verwerende partij erop wijst dat uit de visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten gebleken is dat verzoekende partij zowel in 2019 als in 2022 verklaarde in Suriname economisch actief te zijn, met name als ambtenaar bij het Surinaams Ministerie van Regionale Ontwikkeling en Sport en dat zij in die hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om op vakantie te kunnen gaan naar Nederland.

De Raad benadrukt dat het begrip ten laste zoals voorzien in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet impliceert dat er sprake dient te zijn van een noodzaak van financiële of materiële ondersteuning om in de basisbehoeften te voorzien omdat men dit zelf niet kan. Aangezien de financiële ondersteuning derhalve dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om in de basisbehoeften te kunnen voorzien – en niet een louter financiële bonus op eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat wordt aangetoond dat verzoekende partij op deze overgemaakte geldsommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. De bestreden bijlage 20 stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt om dit aan te tonen. Verzoekende partij weerlegt met haar subjectieve betoog betreffende de grootorde van de geldverzendings alsook de verwijzing naar het minimumloon en de levensstandaard in Suriname op generlei wijze dat uit haar visumaanvragen gebleken is dat zij aangetoond heeft dat zij zelf economisch actief was in Suriname voor haar vertrek en over voldoende bestaansmiddelen beschikte om op vakantie te gaan naar Nederland. Gelet op voorgaande is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat de overgemaakte geldsommen en pakketten een louter financiële bonus waren op de eigen middelen, minstens toont de verzoekende partij met haar kritiek het tegendeel niet aan. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat zich daarin de visumaanvragen van verzoekende partij bevinden. Op 16 september 2019 vroeg verzoekende partij op de Nederlandse ambassade in Suriname een Schengenvisum kort verblijf aan met als reden familiaal bezoek in Nederland. Zij verklaarde dat zij ambtenaar was bij het Ministerie van Regionale Ontwikkeling. Het visum werd toegekend. Op 27 juni 2022 vroeg verzoekende partij andermaal een Schengenvisum kort verblijf aan voor familiebezoek te Nederland. Ook toen verklaarde zij werkzaam te zijn als ambtenaar bij het Ministerie van Regionale Ontwikkeling en Sport. Ook dit visum werd toegekend. De verwerende partij stelt aldus op goede gronden vast dat verzoekende partij voor haar vertrek uit Suriname aldaar economisch actief bleek en zij dientengevolge over voldoende bestaansmiddelen beschikte om op vakantie te kunnen gaan naar Nederland. Met het argument dat zij in de periode voor haar vertrek uit Suriname geld en pakketten ontving van de referentiepersoon, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat, nu verzoekende partij zelf economisch actief bleek in Suriname en in die hoedanigheid over voldoende middelen beschikte om op reis te gaan, niet afdoende is aangetoond dat zij werkelijk op deze geldverzendings en pakketten aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. De verwerende partij kan gevolgd worden dat deze bedragen en pakketten eerder te beschouwen zijn als giften van de referentiepersoon, gedaan uit welwillendheid.

Zoals de verwerende partij verder ook terecht motiveert, houdt het gegeven dat verzoekende partij in Suriname geen onroerend goed bezit en er geen uitkeringen geniet of genoten heeft, geenszins in dat zij aldaar onvermogen is. De vaststelling dat zij in Suriname economisch actief was en zij in deze hoedanigheid over voldoende middelen bleek te beschikken om naar Nederland op vakantie te gaan, doet tot het tegendeel besluiten. Haar kritiek op de motivering: *“Betrokkene had Suriname op het ogenblik van de afgifte van deze attesten reeds verlaten”* doet gelet op voorgaande geen afbreuk aan het motief dat *“Een louter gebrek aan onroerend goed of het niet genieten van uitkeringen levert hoedanook op zich geen bewijs van onvermogenheid.”* om te besluiten dat met deze attesten het bewijs van onvermogen niet is geleverd.

Waar verzoekende partij stelt dat zij niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte over de jaren 2019-2023, blijkt dit inderdaad uit de door haar overgemaakte attesten *“Verklaringen Inspektie der Direkte Belastingen”* van augustus 2023, waarop ook wordt gewezen in de bestreden beslissing, doch toont de verzoekende partij geenszins aan, door enkel opnieuw te wijzen op deze documenten, hoe op foutieve of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn vertrek”*. Immers, in het kader van haar visumaanvragen in 2019 en 2022 toonde verzoekende partij ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekende partij kan bezwaarlijk in 2019 en 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek.

Verzoekende partij wijst verder wel op de door haar voorgelegde attesten *“Verklaringen Inspektie der Direkte Belastingen”* van augustus 2023 waaruit blijkt dat zij in de periode 2019-2023 geen zuiver inkomen genoot in

Suriname en betwist dat zij een inkomen had uit arbeid, maar zij kan, gelet op de gegevens zoals die blijken uit haar visumaanvragen, niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verwerende partij om in deze omstandigheden aan te nemen dat zij tegenover de Nederlandse autoriteiten aantoonde economisch actief te zijn. Overeenkomstig artikel 14, eerste lid *juncto* artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, veronderstelt de toekenning van een visum kort verblijf immers dat is nagegaan dat de aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de reis en het verblijf en op betrouwbare wijze blijf geeft van een voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het
aangevraagde
visum.

Verzoekende partij zet op geen enkele manier uiteen waarom in het kader van haar visumaanvragen wordt vermeld dat zij werkzaam is als ambtenaar bij het Surinaamse Ministerie van Regionale Ontwikkeling en Sport, als dit niet zou beantwoorden aan de werkelijkheid. De Raad benadrukt dat het toekomt aan verzoekende partij om het bewijs te leveren dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Door zonder meer te betwisten dat zij in Suriname economisch actief was, ondanks de elementen die blijken uit het administratief dossier, alsook door een eigen interpretatie te geven van de Surinaamse inkomstenbelasting aangaande het zuiver inkomen, waarbij evenwel benadrukt moet worden dat ook het onzuiver inkomen kan bestaan uit inkomsten uit arbeid (artikel 4, derde lid van de Surinaamse wet inzake de inkomstenbelasting) en dat van dit onzuiver inkomen alle verrekenbare verliezen en bepaalde aftrekposten dienen afgetrokken te worden om vast te stellen of er een zuiver inkomen is, met name een inkomen waarop men belastingplichtig is, verzoekende partij daarenboven zelf toegeeft dat er pas sprake is van een zuiver inkomen wanneer er een belastbaar bedrag overschiet, terwijl er in deze attesten niets gezegd wordt over het al dan niet bestaan van onzuivere inkomsten in Suriname en dat dus van een attest waarin is opgenomen dat er geen “zuiver inkomen” is, bijgevolg niet kan worden afgeleid dat de betrokken persoon niet over bestaansmiddelen beschikte om in het eigen levensonderhoud te voorzien, maar dat er enkel uit kan worden afgeleid dat er geen inkomsten zijn waarop directe belastingen zijn verschuldigd, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Zij verduidelijkt zo ook niet op welke wijze de informatie uit voormelde attesten van de Inspectie der Directe Belastingen zich verhoudt tot de informatie dat zij, zoals aangetoond bij de Nederlandse overheden, economisch actief was en aldus beschikte over de nodige bestaansmiddelen. Zij slaagt er gelet hierop geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat de vermelding in de attesten dat zij geen zuiver inkomen genoot, niet betekent dat zij in Suriname geen enkele vorm van inkomen genoot. Dit temeer gelet op het feit dat de geldverzendingen en pakketten dateren van 2021 en 2022 en verzoekende partij ook niet verduidelijkt van wat zij dan wel zou geleefd hebben in 2019 en 2020, nu in de voorgelegde attesten wordt gesteld dat zij ook in deze jaren geen zuiver inkomen genoot en dit volgens de interpretatie van verzoekende partij zou aantonen dat zijzelf geen enkel inkomen had. Voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de interpretatie van verzoekende partij inzake artikel 4 van de Surinaamse belastingwetgeving en ondersteunen eerder de bevindingen van de verwerende partij, met name dat verzoekende partij wel degelijk zelf over de nodige bestaansmiddelen beschikte en niet onvermogen was, minstens toont de verzoekende partij niet met concrete gegevens de juistheid van haar interpretatie aan. Er kan niet worden geconcludeerd dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door te stellen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekende partij op de geldstortingen en pakketten van de referentiepersoon aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud.

Gelet op het voorgaande wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de attesten “*Verklaringen Inspectie der Directe Belastingen*” van augustus 2023 onvoldoende te achten om het onvermogen in het land van herkomst aan te tonen.

De verzoekende partij kan de vaststelling dat zij haar onvermogenheid in het land van oorsprong niet heeft aangetoond niet aan het wankelen brengen door de geldverzendingen en de pakketten te benadrukken die zij ontving van de referentiepersoon. De verzoekende partij kan immers niet dienstig uit het feit dat zij geld en pakketten ontving van de referentiepersoon gaan afleiden dat zij aldus onvermogen was in het land van herkomst. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij enig *relevant* gegeven veronachtzaamd heeft, dat zij uitgaat van een incorrecte feitenvinding of dat de motivering kennelijk onredelijk is. Haar verwijzing naar het stuk waaruit blijkt dat zij ongehuwd is en alleenstaande was in Suriname, doet niet anderszins besluiten. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een “*onredelijke negatieve bewijslast*” oplegt of *in casu* te stringent oordeelt wat betreft het bewijs van onvermogen. De vraag om het bewijs dat men onvermogen is te leveren impliceert ook niet dat een negatief bewijs wordt gevraagd dat niet gemakkelijk kan worden geleverd. Nu uit concrete gegevens gebleken is dat verzoekende partij wel degelijk economisch actief was in het herkomstland en hieruit kan afgeleid worden dat zij in staat was te voorzien in haar levensonderhoud en dienaangaande aldus niet afhankelijk was van de referentiepersoon, komt het verzoekende partij toe met concrete gegevens deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Zoals hoger reeds vastgesteld kan zij daartoe niet volstaan met de verwijzing naar enkele attesten inzake het niet bezitten van een onroerend goed of het niet genoten hebben van een uitkering. Evenmin kan haar onvermogenheid blijken uit attesten van de Directe belastingen waarin enkel

gesproken wordt over het niet genoten hebben van een zuiver inkomen doch dat nergens stelt dat verzoekende partij geen economische activiteit heeft gehad zoals verzoekende partij bij haar visumaanvragen in 2019 en 2022 gedeclareerd heeft. Zo zij werkelijk niet gewerkt heeft als ambtenaar bij het Ministerie van Regionale Ontwikkeling en Sport, dan kan niet blijken dat het bewijs daarvan niet geleverd kan worden.

2.10. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de door haar voorgelegde stukken waaruit blijkt dat zij vanaf medio 2022 bij de referentiepersoon in Nederland verbleef, herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet concreet betwist dat zij met een dergelijk kortstondig verblijf op eenzelfde adres niet heeft aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Evenmin doet zij met deze verwijzing afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn voor haar vertrek. De Raad benadrukt dat een *'ander familielid', "om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs [moet] leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat (zie in die zin arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38).'* (overweging 26)". Door na haar vakantie nog enige tijd in Nederland op hetzelfde adres als de referentiepersoon verbleven te hebben en facturen voor te leggen op naam van de referentiepersoon inzake een door de verzoekende partij gevolgde opleiding afstandsonderwijs, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij de vereiste afhankelijkheidssituatie ten aanzien van de referentiepersoon heeft aangetoond. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij naar Nederland is afgereisd medio 2022 in bezit van een visum kort verblijf met het oog op familiaal bezoek en uit de visumaanvragen (zowel in 2019 als in 2022) gebleken is dat zij economisch actief was in Suriname. Door haar verblijf in Nederland te verlengen, al dan niet op legale wijze, en verder te verblijven op het adres van de referentiepersoon, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij werkelijk afhankelijk is van de referentiepersoon of dat zij deel uitmaakt van diens gezin.

2.11. Waar verzoekende partij er verder nog op wijst dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij in België op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon dient benadrukt te worden dat zij daarmee niet aantoonst in het land van herkomst of origine ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

2.12. Gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie kon de verwerende partij hieruit terecht afleiden dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, aangezien – zoals aangestipt in de bestreden beslissing – een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Evenmin heeft verzoekende partij aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Er blijkt niet dat deze motivering van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verwerende partij de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt heeft overschreden.

2.13. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, verzoekende partij evenmin aantoonst dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die onderhavige zaak kenmerken.

2.14. De verzoekende partij wijst nog op *"het Unierecht"*. Zij stelt dat zij een gezin vormt met haar zus en dat de bestreden beslissing hen dwingen om gescheiden van elkaar te leven. Hierdoor, zo betoogt zij, wordt het recht van haar zus om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie beknot. De verzoekende partij haalt de vaststellingen in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet kon aantonen dat zij van in haar herkomstland ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, of deel uitmaakte van het gezin van deze laatste echter niet onderuit. In deze omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake kan zijn van een dreigende schending van het recht van vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon.

2.15. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij Beschikt.

2.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. Verzoekende partij zet een tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“TWEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Verzoekster is en was jaren financieel afhankelijk van haar zus, de referentiepersoon, zodat er wel degelijk sprake is van een nauwe familieband. Verzoekster en de referentiepersoon wonen intussen ook officieel samen sinds 16.01.2024 op hetzelfde adres in Antwerpen (België). Met name op het moment dat de referentiepersoon verhuisde. De loonfiches van de zus met bijhorende arbeidsovereenkomst werden dan ook bijgebracht. (STUKKEN 14 en 15)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). ”

Het middel is dan ook gegrond.”

2.18. De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet .

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van verzoekende partij is verstrekken.

Verder wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt omstandig gemotiveerd waarom de daarin vermelde elementen een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan niet blijken dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk ingaat op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Daarenboven moet worden gesteld dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.19. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.21. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.22. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.23. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven met haar Nederlandse zus. Nu er geen afhankelijkheidsband werd aangetoond stelt de verwerende partij op goede gronden vast dat verzoekende partij geen gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar zus. De relatie die de verzoekende partij heeft met haar zus betreft louter normale affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in Suriname kunnen onderhouden worden zodat dit een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert. Van verzoekende partij mag verwacht worden dat zij een leven zonder de nabijheid van haar zus kan leiden in het herkomstland.

De Raad wijst erop dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, met name dat het ander familielid ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht *in casu* slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekende partij, die een gezonde volwassen vrouw is, maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet in staat is om op zelfstandige wijze in het land van herkomst te leven. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende Nederlandse zus betreffen louter affectieve banden die volwassen verwanten met

elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar onderhouden kunnen worden. Door opnieuw te verwijzen naar de geldverzendingen, pakketten en de samenwoning met haar Nederlandse zus, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan deze vaststelling. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking van het eerste middel.

Voor zover verzoekende partij nog zou aanvoeren dat haar privéleven geschonden wordt, wijst de Raad erop dat zij nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.24. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM aannemelijk. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kent eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.25. Verzoekende partij voert voorts nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, maar laat na uiteen te zetten hoe deze bepalingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.26. Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

